

Arrest

nr. 350 224 van 13 juli 2026
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2025.

Gelet op het oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juli 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 oktober 2025 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. N. F. (°(...) 1983), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een Yezidi geboren in Simele (dorp Sharya), provincie Dohuk, waar u opgroeide. Na uw middelbare school volgde u een opleiding van twee jaar in bedrijfsbeheer en wetten. Daar het moeilijk was om te werken als ambtenaar ging u aan de slag in de landbouw.

In 2006 huwde u met uw echtgenote Z. (O.V. ..., CG ...). Zij kwam bij u wonen in Simele. Jullie kregen vier kinderen. Jullie drie zonen zijn geboren in Irak en jullie dochter in Duitsland.

In 2011 en 2012 overleden uw ouders. Reeds rond het jaar 2009 hadden uw broer en zus Irak verlaten en waren ze naar Duitsland gegaan. Daar u niemand meer had in Simele verhuisden jullie hierna naar het dorp Khanasour in het district Sinjar. Hier woonden jullie eerst bij uw maternale oom, de vader van uw vrouw, en daarna in een eigen huis. In Khanasour opende u een eigen voedingswinkel.

Rond de 15e februari 2014 kwamen er gemaskerde mannen naar uw winkel. Ze vroegen u om definitief uw winkel te sluiten en Irak te verlaten. Ze dreigden er mee u te vermoorden en uw vrouw en kinderen te ontvoeren, en zeiden dat u wapens smokkelde en samenwerkte met de overheid. U kende deze mannen niet. U ging een klacht indienen bij de overheid, maar daar zeiden ze dat ze u niet konden helpen aangezien u de identiteit van deze mannen niet kende. Een maand of anderhalve maand later kwamen ze opnieuw naar uw winkel. Ze zeiden dat ze u gewaarschuwd hadden en begonnen u overal op uw lichaam te slaan. Ze sloegen met een geweer op uw hoofd en staken een mes in uw been. U viel flauw en kwam terug bij bewustzijn in het ziekenhuis. Uw maternale oom raadde u aan om Irak te verlaten. U verkocht uw winkel en bleef soms thuis en soms bij uw maternale oom ondergedoken. Jullie begonnen jullie vertrek voor te bereiden.

Op 3 augustus 2014 viel Daesh jullie regio binnen. Diezelfde dag vluchtte u met uw gezin naar de bergen. Na zo'n een of twee weken openden de PKK strijders de weg naar Syrië en verlieten jullie Irak. Jullie verbleven een aantal maanden in Syrië en gingen daarna naar Turkije. Hier verbleven jullie twee tot drie jaar in Mersin. Jullie hoopten dat de situatie in Irak beter zou worden, maar dat gebeurde niet. Vervolgens reisden jullie verder via Bulgarije, waar op 10 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming van jullie werd geregistreerd. Jullie wachtten de procedure niet af en reisden verder naar Servië. Hier verbleven jullie twee jaar daar het niet lukte om verder te reizen. Vervolgens gingen jullie naar Hongarije, waar op 15 april 2019 een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. Opnieuw reisden jullie verder. Jullie gingen naar Duitsland, daar uw broer en zus aldaar reeds waren. Hier dienden jullie een verzoek in op 5 augustus 2019. Eind 2023 of begin 2024 kregen jullie er een negatieve beslissing. Jullie reisden via Servië naar Zwitserland, waar jullie een verzoek indienden op 7 mei 2024. Daar jullie er geen ondersteuning kregen, besloten jullie opnieuw te vertrekken na zes maanden en reisden naar België. Hier dienden jullie een verzoek in op 26 juni 2024.

Bij terugkeer vreest u dat u en uw gezin vermoord zullen worden door de mannen die u bedreigden en aanvielen, dat er opnieuw iets kan gebeuren tegen de Yezidi's en dat jullie geen toekomst zouden hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw vrouw en kinderen, uw nationaliteitsbewijs en deze van uw vrouw, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en drie zonen, de Duitse geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte, uw Iraaks diploma, een littekenattest en een medisch document inzake uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U stelt dat het psychologisch niet optimaal met u gaat, zo slaapt u niet goed en heeft u nachtmerries, voelt u zich depressief en verstikt (CGVS, p.3-4). U bent in behandeling bij een psycholoog en heeft reeds twee sessies achter de rug. U legt hier geen attest omtrent voor.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 juli 2025 werd u gevraagd of u zich oké voelde om het interview te doen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.4). Er werd meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden. Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.20). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of uw advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen

heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

U geeft aan niet terug te kunnen naar Irak omdat u er de veiligheidssituatie vreest, daar er opnieuw iets kan gebeuren met de Yezidi's en jullie er geen toekomst hebben, en u vreest dat u en uw gezin vermoord zullen worden door de mannen die u bedreigden en aanvielen in uw winkel. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat u er niet in bent geslaagd deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u in Duitsland evenzeer de procedure voor internationale bescherming heeft doorlopen en aldaar een negatieve beslissing ontving (zie dossier Duitsland, blauwe map). Er werd aan u en uw vrouw de vraag gesteld of jullie in Duitsland hetzelfde hadden verklaard als hier in België en zowel u als uw vrouw antwoordden dat jullie ongeveer hetzelfde hadden verklaard met misschien hier of daar een kleine verschuiving (CGVS, p.18; CGVS echtgenote, p.14). Desbetreffende beweringen blijken echter geenszins correct te zijn, en pure onwaarheden van jullie kant. Zo dienen immers verschillende compleet tegenstrijdige elementen aangekaart te worden over meerdere aspecten van jullie asielmotieven. Ten eerste zou u bij de inval van Daesh in jullie regio in Sinjar in augustus 2014 met uw twee oudste kinderen op bezoek geweest zijn bij uw vader in jullie dorp Sharya, daar er een Yezidi festival aan de gang was. Uw vrouw was op dat moment in het dorp Khanasour met jullie jongste kind. Zij diende vervolgens met jullie jongste kind te vluchten uit Khanasour en ging via de bergen naar Syrië zonder u, om hierna u terug te vervoegen in Sharya in de provincie Dohuk. In België verklaarden jullie dan plots samen met het hele gezin te zijn vertrokken en repten jullie met geen woord over dit gesplitst vertrek of uw verblijf bij uw vader. Vervolgens zou uw vader overleden zijn in 2015, terwijl u in België aangaf dat hij overleed tussen 2011 en 2012 (CGVS, p.9). Voorts verliet u samen met uw vrouw en kinderen Irak op 9 september 2017, terwijl u in België verklaarde vertrokken te zijn op 3 augustus 2014 (CGVS, p.15). Ten tweede stelde u nog ooms en tantes te hebben in uw thuisland en af en toe contact te hebben met hen. Ten derde verklaarde uw vrouw dat haar ouders geenszins overleden zijn, maar verblijven in het dorp Baazre en dat ze contact heeft met hen. Daarnaast leven ook nog ooms en tantes van haar in jullie thuisland. Ten vierde haalden zowel u als uw vrouw aan dat jullie enkel de algemene situatie voor Yezidi's vrezen bij een terugkeer naar Irak, maar persoonlijk geen problemen gekend hebben voor jullie vertrek. Dat jullie in België plots compleet nieuwe verklaringen afleggen inzake jullie vertrek, de problemen die jullie kenden voor jullie vertrek, en jullie netwerk in Irak, en dit na jullie negatieve beslissing in Duitsland, doet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen alhier reeds ten zeerste kelderen en doet het nodige opportunisme vermoeden inzake jullie verklaringen. Zeker daar jullie bovendien aangaven hier hetzelfde verklaard te hebben als in Duitsland en jullie er dus duidelijk niet voor terugdeinzen leugenachtige verklaringen af te leggen bij de asiendiensten, die bevoegd zijn om kennis te nemen van en te oordelen over jullie verzoek om internationale bescherming.

Waar u in Irak vreest voor de algemene veiligheidssituatie en een vervolging als Yezidi en aangeeft dat jullie te maken krijgen met discriminatie, dient vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd om op geloofwaardige wijze aan te tonen dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report Iraq – Country Focus van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres: Iraq - Country Focus , het EUAA COI Report Iraq – Security Situation van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres Iraq - Security Situation , de UNHCR International Protection Considerations with regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, te raadplegen op het volgende adres: International Protection Considerations with regard to People Fleeing the Republic of Iraq - Update I en het EUAA COI Report Iraq – Targeting of Individuals van januari 2022, te raadplegen op het volgende adres: Iraq Targeting of Individuals) blijkt dat de situatie van de Yezidi's in Irak wisselt en dat het daarom noodzakelijk is de regio te bepalen waar u het meest waarschijnlijk zou wonen in geval van terugkeer naar Irak. In dit geval blijkt uit uw verklaringen in België dat u, in geval van terugkeer, wellicht zou terugkeren naar het dorp Khanasour in het district Sinjar van de provincie Ninewa. Immers verbleef u volgens uw verklaringen hier de vijf jaar voor uw vertrek onafgebroken en had u er uw eigen winkel (CGVS, p.5-6). Echter verklaarde u in Duitsland dat u nog van 2014 tot 2017 onafgebroken in het dorp Sharya in de provincie Dohuk woonde, en nog steeds familieleden heeft in de Koerdische Autonome Regio (KAR) (zie blauwe map). Bijgevolg is het noodzakelijk het risico op vervolging te onderzoeken dat u zou lopen in geval van terugkeer. Dit kan in uw geval zowel een terugkeer naar de provincie Ninewa als de KAR zijn. Het risico op vervolging wordt hieronder dan ook bekeken ten opzichte van beide regio's.

Voor de opkomst van Daesh en zijn snelle uitbreiding over heel Irak woonde de Yezidi-gemeenschap in Centraal Irak voornamelijk in de gebieden rond de berg Sinjar en in de vlakten ten oosten van Mosoel, in de provincie Ninewa. Veel Yezidi's verlieten hun regio van herkomst toen de terreurgroep arriveerde, en zochten toevlucht in het noorden, in de Koerdische Autonome Regio (KAR), of in het buitenland. In de KAR hebben de meeste Yezidi's zich gevestigd in kampen voor ontheemden. Vandaag zijn er nog steeds ongeveer 200.000 Yezidi's ontheemd in de KAR, en 70 % van hen woont in kampen waar de levensomstandigheden vaak moeilijk zijn. Vandaag wordt geschat dat ongeveer 20 % van de personen die ontheemd zijn door het conflict tegen Daesh, Yezidi's zijn.

Tijdens de bezetting door Daesh werd de Yezidi-gemeenschap in de provincie Ninewa blootgesteld aan vervolging die door de internationale gemeenschap werd erkend als genocide. Veel Yezidi's die niet

vertrokken waren voor de komst van Daesh, werden massaal geëxecuteerd, verkracht, gedwongen gerekruteerd voor gevechten of tot slavernij gebracht. Van anderen werd hun eigendom afgenomen door leden van Daesh of de moslimgemeenschap.

Ondanks de overwinning van de coalitie in Irak op Daesh in 2017, zijn er nog steeds uitdagingen en obstakels te overwinnen in de provincie Ninewa, en in het bijzonder in de regio Sinjar. Deze regio wordt gecontroleerd door verschillende gewapende groepen, waaronder een Yezidi-factie van de peshmerga's en andere gewapende groepen die gelieerd zijn aan de PKK en die beweren tot het Yezidi-geloof te behoren. In oktober 2020 werd het "Sinjar Agreement" goedgekeurd door de federale regering en de autoriteiten van de KAR om de administratieve en veiligheidsfragmentatie in de regio op te lossen. Dit akkoord werd echter nog niet in praktijk gebracht.

Leden van de Yezidi-gemeenschap getuigden over hun ontzetting over het gebrek aan praktische hulp voor de returnees en het gebrek aan hulp voor wie wil terugkeren. Hoewel het geweld tegen de Yezidi-gemeenschap sterk is afgenomen met het vertrek van Daesh, beweren sommige leden van de gemeenschap nog steeds te worden gediscrimineerd door leden van de Popular Mobilisation Forces (PMF). Toch heeft de centrale Iraakse overheid herhaaldelijk projecten opgestart die de terugkeer naar een normaal leven voor de Yezidi's in Irak moeten vergemakkelijken. In 2021 werd de Yazidi Survivor Law aangenomen met als doel compensatie te bieden aan de slachtoffers van de oorlog. Hoewel er obstakels zijn bij de uitvoering van de wettelijk bepaalde maatregelen, werden de eerste herstelbetalingen in maart 2023 uitgekeerd. Evenzo nam de Iraakse ministerraad in december 2022 een decreet aan dat de Yezidi's de eigendom van hun woningen garandeert.

In april 2023 lanceerde de Iraakse eerste minister een wederopbouwcampagne in Sinjar en kende aan het project een bedrag van 35,5 miljoen euro toe. In mei 2023 kon worden vastgesteld dat er wederopbouwprogramma's aan de gang waren in veel gebieden in de districten Sinjar, Al-Baaj in de provincie Ninewa en in het district Khanaqin in de provincie Diyala, allemaal gebieden die eerder door Daesh waren bezet. In januari 2024 gaf het Iraakse ministerie van Financiën een derde reeks wederopbouwobligaties uit met een geschatte waarde van 1,4 miljard US dollar. In de gebieden die betwist worden door de KAR en de centrale overheid, worden wederopbouwinitiatieven geblokkeerd.

Volgens de hierboven vermelde bronnen was de terreurgroep Daesh de belangrijkste actor in de vervolging van de Yezidi-gemeenschap in Irak. Met de recente opeenvolgende militaire overwinningen tegen de groep is zijn greep op het grondgebied en de Yezidi-gemeenschap echter sterk verminderd. Als gevolg daarvan is het risico op vervolging voor Yezidi's sterk verminderd.

De Yezidi-gemeenschap van de KAR is gespaard gebleven van het conflict tegen Daesh, aangezien de terreurgroep er nooit in geslaagd is het grondgebied van de provincies binnen te dringen. De gemeenschap wordt echter nog steeds geconfronteerd met obstakels naargelang van de levenskeuzes die ze wil maken. In 2021 werd bijvoorbeeld gemeld dat alleen Yezidi's die zich openlijk als Koerden identificeerden, leidinggevende functies in het bestuur van de KAR konden krijgen. In de gebieden die worden betwist tussen de KAR en de centrale regering, waren er ook in 2021 meldingen van discriminatie van verschillende religieuze minderheden in verband met de mogelijkheid om hun eigendomsrechten op hun onroerend goed te doen gelden. Hieronder vallen ook de Yazidi's.

In de KAR bevindt zich ook een belangrijk bedevaartsoord voor de Yezidi-gemeenschap: het heiligdom van Lalish. Deze plaats wordt door de Yezidi's als de heiligste beschouwd. Elk jaar maken duizenden Yezidi's een zesdaagse pelgrimstocht. Over het algemeen maakt geen enkele bron melding van inmenging door de autoriteiten van de KAR in het belijden van de Yezidi-religie.

Uit het bovenstaande blijkt dat, hoewel de leden van de Yezidi-gemeenschap bepaalde problemen kunnen ondervinden, er geen aanwijzingen zijn dat er een situatie bestaat waarin een Yezidi vreest voor vervolging louter wegens zijn religie en/of etnische herkomst.

In het kader van de beoordeling van het risico op vervolging in geval van terugkeer van een Yezidi naar Irak wijst het EUAA er in haar meest recente aanbevelingen op dat rekening moet worden gehouden met verschillende risicofactoren, waaronder de regio van herkomst, het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap, het bezit van documenten en alle andere specifieke kenmerken eigen aan de persoon (zie het EUAA COI Report Iraq – Country Guidance van november 2024, te raadplegen op het volgende adres: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>). In dezelfde aanbevelingen komt het EUAA tot de conclusie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de Yezidi's in Irak en dat het daarom noodzakelijk is dat elke Yezidi een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bewijst. Ten slotte beveelt het UNHCR nergens in zijn rapport van januari 2024 aan, de hoedanigheid van vluchteling aan een lid van een religieuze minderheid te erkennen louter op basis van het feit dat hij tot die minderheid behoort, en dringt het aan op de noodzaak om persoonlijke omstandigheden aan te tonen.

Het is echter noodzakelijk vast te stellen dat uw verklaringen niet aan deze voorwaarde voldoen. Ten eerste verwijst u naar discriminatie waar u als Yezidi mee te maken kreeg. Zo kwamen er onbekende mannen, u vermoedt Arabieren of Koerdische moslims, naar uw winkel, bedreigden ze u en vielen u later ook aan (CGVS, p.11). U slaagt er echter niet in om deze situatie aannemelijk te maken. Vooreerst merkt het CGVS dat u deze vermeende problemen op geen enkel moment opwierp tijdens uw asielpprocedure in Duitsland. Hier repte u met geen woord over enige persoonlijke problemen, terwijl u aldaar wel degelijk de vraag gesteld werd of er in Irak persoonlijk met u iets gebeurd is. Hierop verwees u louter naar de genocide door Daesh.

Dat u nu aanhaalt bij een terugkeer gedood vreest te worden door deze vermeende aanvallers, maar hier in Duitsland helemaal niets over vertelde, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen reeds danig. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ (d.d. 04/07/2024) geenszins sprak over onbekende mannen in uw winkel. Hier zei u dat u door Daesh werd opgepakt en door hen geslagen werd met een wapen op uw hoofd en gestoken werd met een mes in uw been (Verklaring DVZ, vraag 42). Dit betreft dan ook een frappante tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u het bijgevolg eerst over Daesh heeft om vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij de DVZ (CGVS Vragenlijst d.d. 28/04/2025, vraag 5) en op het CGVS plots over onbekende mannen in uw winkel te spreken, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen compleet kelderen.

Voorts kunnen ook volgende elementen inzake de vooropgestelde situatie niet overtuigen. Zo wilden deze onbekende mannen volgens u dat u uw winkel zou sluiten en Irak zou verlaten, anders zouden ze u niet levend laten (CGVS, p.11). De vaststelling dringt zich echter op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Zo zouden ze u bij een tweede bezoek aangevallen hebben met het doel u te doden, maar leken ze hier uiteindelijk toch niet tot over te gaan. U had een messteek in uw been, een wonde aan uw hoofd en een gebroken neus, hetgeen het CGVS niet wil minimaliseren, maar toch weinig in overeenstemming kan brengen met een situatie waarin deze personen u om het leven hadden willen brengen. Tevens verklaarde uw vrouw dat u na vijf a zes uur het ziekenhuis mocht verlaten (CGVS vrouw, p.11), terwijl u dan weer sprak over een opname van vier of vijf dagen (CGVS, p.14). Dat jullie er niet in slagen om deze situatie eenduidig voor te stellen, doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts verbleef u zeker nog vier maanden in uw dorp, maar deed er zich nooit meer iets voor en kende u nooit nog enige problemen met diezelfde onbekende personen (CGVS, p.14). U stelt dat u ondergedoken leefde, waardoor er zich niets meer kon voordoen. Echter betrof dit onderduiken louter het thuis blijven in uw huis of dat van uw maternale oom in hetzelfde dorp. Dat deze personen u echter niet meer zouden kunnen vinden in uw huis of dat van uw oom, houdt geen steek. Dat deze personen u dan ook voor meerdere maanden louter ongemoeid lieten, ondermijnt uw vermeende vrees voor hen verder. Ook uw houding, namelijk dat u het niet nodig leek te vinden uw dorp te verlaten, terwijl uw leven aan een zijden draadje zou gehangen hebben, en u op de koop toe het nog maanden riskeerde om in het dorp te verblijven, strookt niet. Dit alles maakt dan ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan de situatie zoals u ze voorstelt, noch aan enige vrees die u of uw familie hierdoor zou dienen te koesteren in Irak. Het medische attest inzake de vaststelling van enkele littekens bij u kan voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Er kan hieruit immers geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden u desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake uw vermeende problemen.

Ten tweede stelt u niet terug te kunnen naar Irak gezien de veiligheidssituatie en het gegeven dat er opnieuw iets zou kunnen gebeuren tegen de Yezidi's, verwijst u naar het feit dat jullie als Yezidi's niet welkom zijn en er verschillende fatwa's tegen jullie uitgevaardigd worden, en jullie er geen toekomst hebben (CGVS, p.16). Deze elementen betreffen echter verwijzingen naar algemene (veiligheids)gebeurtenissen. Deze beweerde algemene discriminatie is echter allerm minst zwaarwichtig genoeg om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Zoals supra aangehaald dient vastgesteld te worden dat er actueel geen sprake is van systematische vervolging van de Yezidi's in Irak en dient u daarom uw vrees voor vervolging individueel dient aan te tonen. Met een loutere verwijzing naar dergelijke algemene gebeurtenissen slaagt u hier geenszins in. Waar u verwijst naar de veiligheidssituatie in Irak dient erop te worden gewezen dat het niet volstaat om algemeen te verwijzen naar de algemene situatie zonder in concreto aan te tonen welk risico u hiermee persoonlijk zou lopen bij terugkeer. Het CGVS verwijst, wat betreft de huidige veiligheidssituatie in Irak, naar onderstaande informatie en argumentatie (zie infra).

Waar uw vrouw nog aanhaalde dat sommige van uw kinderen gebrekkig Koerdisch spreken en uw kinderen de Europese mentaliteit hebben, dient het volgende opgemerkt te worden (CGVS echtgenote, p.12-13). Vooreerst kan moeilijk ingezien worden dat uw kinderen de Koerdische taal niet volledig machtig zouden zijn. Dit betreft immers jullie moedertaal, die jullie altijd met jullie kinderen gesproken zouden hebben, hetgeen ook

blijkt uit uw vrouw haar verklaringen. Daarbovenop blijkt dat jullie kinderen geen enkele problemen ondervinden bij het leren van nieuwe talen, zo spreekt uw oudste zoon acht talen (waaronder Koerdisch en Arabisch) en kunnen uw andere kinderen ook Duits en Engels (CGVS echtgenote, p.12). Uw oudste twee zonen hebben zeer goeie punten bij het leren van Nederlands en zitten in de klas bij de 'top twee', zo stelde uw echtgenote. Waar jullie dochter nog wat moeite zou hebben met het verschil tussen mannelijk en vrouwelijk in het Koerdisch en met de lidwoorden, kan niet ingezien worden dat dit voor een nog maar net vijfjarige danig abnormaal zou zijn. Dat jullie kinderen dan ook onvoldoende Koerdisch zouden spreken, waardoor dit een probleem bij terugkeer zou vormen, maken jullie geenszins aannemelijk. Waar er verwezen werd naar de Europese mentaliteit van jullie kinderen, dient aangestipt te worden dat hieromtrent meermaals werd doorgevraagd, maar dat uw echtgenote niet verder kwam dan het feit dat jullie reeds lange tijd in Europa verblijven, dat de kinderen naar Europese scholen gaan, dat ze niets meer van Irak weten en dat ze niet zullen kunnen omgaan met een conservatieve maatschappij (CGVS echtgenote, p.13). Er werd meermaals gevraagd naar voorbeelden waaruit zou blijken dat jullie kinderen een andere mentaliteit zouden hebben, en zich niet meer zouden kunnen aanpassen in Irak, maar verder dan het herhalen van voorgaande algemene zaken, kwam uw vrouw niet. Bovendien bleef ze verwijzen naar het feit dat jullie kinderen op het niveau van scholing terug van nul zouden moeten beginnen en dat dit niet evident is voor hen. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan echter niet volstaan om aan te tonen dat ze zich een bepaalde levenswijze eigen hebben gemaakt die aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van hun identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat ze deze opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat ze daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrijere samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat ze de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben geïnternaliseerd dat er van hen niet kan verwacht worden dat ze deze zouden opgeven. Het loutere gegeven dat uw kinderen zich in geval van terugkeer in enige mate dienen te conformeren aan de dominantere cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat jullie kinderen helemaal niets zouden weten over Irak. Zo zijn uw kinderen altijd bij u en uw vrouw gebleven en kan aangenomen worden dat jullie bepaalde waarden en normen die voor jullie belangrijk zijn, overgebracht hebben aan jullie kinderen. Daarnaast zijn jullie Yezidi's, die ook in België jullie religie belijden. Zo bidden jullie hier 's morgens en 's avonds in de richting van de zon en vieren jullie de vasten en het eierenfeest of de rode woensdag (CGVS, p.8). Bijgevolg maken jullie geenszins aannemelijk dat jullie kinderen niet op de hoogte zouden zijn van de belangrijkste waarden en normen, zoals deze eigen aan de Yezidi gemeenschap of de maatschappij in Irak. Bovendien kunnen jullie kinderen zich beroepen op jullie om deze indien nodig verder aan te leren. Er dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat uw kinderen in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor hen onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat zij tijdens hun verblijf in België kennis hebben gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat zij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebben, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van hun identiteit en morele integriteit en dat van hen niet meer zou kunnen worden verwacht dat ze er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin toont u in concreto aan dat zij gedurende hun verblijf in België of Europa kenmerken of gedragingen hebben ontwikkeld die zij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zullen kunnen veranderen en waardoor zij bij een terugkeer naar Irak zullen bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Iraakse gemeenschap in het algemeen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van hun politieke of religieuze overtuiging.

Tevens brengt u geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat uw kinderen hun verblijf in België zich in hun hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>).

Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien u meent dat de integratie van uw kinderen een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, u zich hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden

(procedure regularisatie 9bis). Zoals uitvoerig beargumenteerd volstaat (hun) integratie niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De paspoorten van u, uw vrouw en vier kinderen, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en drie zonen, de Duitse geboorteakte van uw dochter, en uw huwelijksakte staven louter jullie identiteit en familieband, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw Iraaks diploma toont aan dat u in Irak uw studies beëindigde, niets meer en niets minder. Uw littekenattest werd supra reeds besproken. Dit attest staft op geen enkele manier hoe u dergelijke littekens zou opgelopen hebben en levert dan ook geen bewijswaarde voor uw vermeende problemen. Het medisch attest inzake uw vrouw en het feit dat ze HPV heeft, levert evenmin enige bewijswaarde inzake jullie vrees bij terugkeer.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-november-2024> of genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen. Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode die in de COI Focus Irak: Veiligheidssituatie wordt bestudeerd, van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025, was ISIS naar schatting verantwoordelijk voor slechts 15 veiligheidsincidenten. Ter vergelijking: de Turkse strijdkrachten veroorzaakten in dezelfde periode 425 veiligheidsincidenten, oftewel 23 per maand.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar

arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar u in Duitsland verklaarde dat u voor uw vertrek uit Irak van 2014 tot 2017 in het dorp Sharya van het district Simele van de provincie Dohuk woonde, verwijst het CGVS hieronder evenzeer naar de veiligheidssituatie in deze provincie.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de gouvernementen Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering- die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Dohuk ongeveer 1.432.369 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum over de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KRG in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering na lange onderhandelingen een begrotingsakkoord, dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haïder al-Abadi de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de gouvernementen Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninive en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door IS aanvallen.

De afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen gebrekkige basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal rustig verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de demonstranten. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties tegen elkaar vechten. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van de COI-Focus Irak: Veiligheidssituatie, van januari 2024 tot mei 2025, vond het overgrote deel van de veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en de veiligheidstroepen van Turkije of de KRG.

De Turkse strijdkrachten voerden talrijke grond- en luchtaanvallen uit, voornamelijk op het Metin- en Gara gebergte in het district Amadiya in het noorden van de provincie. Na de herverkiezing van de Turkse president Recep Tayyip Erdogan in mei 2023 steeg het aantal aanvallen met geïmproviseerde bommen (IED's) van de PKK tegen Turkse troepen in de provincie. Tijdens de zomer van 2023 werd het Metin-gebergte een brandpunt van geweld tussen de twee actoren, waarbij Turkije grondtroepen, artillerie en luchtaanvallen inzette tegen de PKK, die zich gedeeltelijk tegen de aanvallen wist te beschermen via een netwerk van tunnels en grotten in de bergen. In oktober 2023 werden de Turkse aanvallen intensiever wegens een aanslag in Ankara die door de PKK werd opgeëist. Ook in december 2023 en januari 2024 verhevigde het conflict opnieuw door een dodelijke PKK-aanval op Turkse troepen die op het grondgebied van de KAR waren gelegerd.

De PKK viel de Peshmerga ook aan met raketten, geïmproviseerde bommen en via rechtstreekse grondaanvallen. De Peshmerga voerden ook aanvallen uit op stellingen van de PKK. Het aantal van deze aanvallen blijft echter beperkt.

Dankzij de recente vredesinspanningen tussen de PKK en de Turkse autoriteiten en de aankondiging van de ontbinding van de PKK op 12 mei 2025 is het aantal veiligheidsincidenten in juni 2025 drastisch gedaald. Hoewel deze akkoorden een terugkeer naar de normaliteit inluiden, blijven ze fragiel en moeten er nog verdere stappen worden gezet.

Concluderend kan worden gesteld dat zich tijdens de referentieperiode in de provincie Dohuk een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten heeft voorgedaan, waarvan de meeste plaatsvonden in het kader van het Turkse offensief in het grensgebied ten noorden van de provincie. Deze incidenten deden zich bijna uitsluitend voor in het Amadiya district. Het aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal

burgerslachtoffers zelf zijn echter vrij laag gebleven omdat deze incidenten plaatsvinden in dunbevolkte gebieden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die zijn teruggekeerd naar hun gebieden van herkomst. De drie provincies die samen RAK vormen, huisvestten op 31 december 2024 479.412 ontheemden en behoren daarmee tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. In december 2024 waren er in geen enkele andere provincie binnenlandse ontheemden uit de provincie Dohuk geregistreerd.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de Zakho, Dohuk en Sumel districten van provincie Dohuk een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de districten Zakho, Dohuk en Sumel van provincie Dohuk geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa of Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa of Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa of Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft uw lichamelijke en geestelijke gezondheid, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoont dat u onvoldoende mobiel bent noch mentaal niet in staat zou zijn om te reageren op een bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Ninewa en Dohuk. U levert bovendien geen bewijs van het tegendeel. U woonde zelf tot na uw huwelijk in het dorp Sharya (district Simele, provincie Dohuk), en vervolgens een hele tijd in het dorp Khanasour (district Sinjar, provincie Ninewa). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen in Duitsland dat jullie van 2014 tot 2017 nog steeds in Irak woonden en dit terug in het dorp Sharya. U ging er naar school en volgde na uw middelbaar nog een tweejarige opleiding 'bedrijfsbeheer en wetten' (CGVS, p.6). Voorts werkte u in de landbouw en had u uw eigen winkel. Bovendien verblijven er ooms en tantes van u in Koerdistan (CGVS, p.10). Ook verklaarde uw vrouw in Duitsland dat haar ouders en enkele ooms en tantes nog steeds in leven zijn en verblijven in het dorp Baadre (district Shekhan, provincie Ninewa). Jullie kunnen bij terugkeer dan ook nog steeds rekenen op een familiaal netwerk. Tevens toonde u reeds aan dat u beschikt over de nodige zelfredzaamheid gezien uw verschillende verplaatsingen binnen en buiten Europa. Dat u daarenboven een Yezidi bent, is een element dat hierboven, in het licht van de actuele situatie voor Yezidi's, ruimschoots werd besproken.

In hoofde van uw echtgenote, Z. (O.V. ..., CG ...), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. A. K. A. (°(...) 1990), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een Yezidi geboren in het dorp Khanasour, district Sinjar, provincie Ninewa, alwaar u opgroeide. U ging naar school tot de vijfde graad, maar diende hierna te stoppen gezien de veiligheidssituatie voor Yezidi's niet goed was. U werkte niet in Irak.

In 2006 huwde u met uw echtgenoot A. (O.V. ..., CG ...). U ging bij hem wonen in het dorp Sharya, district Simele, provincie Dohuk. Jullie kregen vier kinderen. Jullie drie zonen zijn geboren in Irak en jullie dochter in Duitsland.

In 2011 en 2012 overleden uw echtgenoot zijn ouders. Reeds rond het jaar 2009 hadden zijn broer en zus Irak verlaten en waren ze naar Duitsland gegaan. Daar jullie niemand meer hadden in Simele verhuisden jullie hierna naar het dorp Khanasour. In Khanasour opende uw man een eigen voedingswinkel.

Rond de 15e februari 2014 kwamen er gemaskerde mannen naar uw man zijn winkel. Ze vroegen hem om definitief zijn winkel te sluiten en Irak te verlaten. Ze dreigden er mee hem te vermoorden en u en uw kinderen te ontvoeren, en zeiden dat u-hij wapens smokkelde en samenwerkte met de overheid. Uw man kende deze mannen niet. Hij ging een klacht indienen bij de overheid, maar daar zeiden ze dat ze hem niet konden helpen aangezien hij de identiteit van deze mannen niet kende. Een maand of anderhalve maand later kwamen ze opnieuw naar zijn winkel. Ze zeiden dat ze hem gewaarschuwd hadden en begonnen hem overal op zijn lichaam te slaan. Ze sloegen met een geweer op zijn hoofd en staken een mes in zijn been. Hij viel flauw en kwam terug bij bewustzijn in het ziekenhuis. Uw vader, zijn maternale oom, raadde hem aan om Irak te verlaten. Hij verkocht zijn winkel en bleef soms thuis en soms bij uw vader ondergedoken. Jullie begonnen jullie vertrek voor te bereiden.

Op 3 augustus 2014 viel Daesh jullie regio binnen. Diezelfde dag vluchtte u met uw gezin naar de bergen. Na zo'n een of twee weken openden de PKK strijders de weg naar Syrië en verlieten jullie Irak. Jullie verbleven een aantal maanden in Syrië en gingen daarna naar Turkije. Hier verbleven jullie twee tot drie jaar in Mersin. Jullie hoopten dat de situatie in Irak beter zou worden, maar dat gebeurde niet. Vervolgens reisden jullie verder via Bulgarije, waar op 10 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming van jullie werd geregistreerd. Jullie wachtten de procedure niet af en reisden verder naar Servië. Hier verbleven jullie twee jaar daar het niet lukte om verder te reizen. Vervolgens gingen jullie naar Hongarije, waar op 15 april 2019 een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. Opnieuw reisden jullie verder. Jullie gingen naar Duitsland, daar uw man zijn broer en zus aldaar reeds waren. Hier dienden jullie een verzoek in op 5 augustus 2019. Eind 2023 of begin 2024 kregen jullie er een negatieve beslissing. Jullie reisden via Servië naar Zwitserland, waar jullie een verzoek indienden op 7 mei 2024. Daar jullie er geen ondersteuning kregen, besloten jullie opnieuw te vertrekken na zes maanden en reisden naar België. Hier dienden jullie een verzoek in op 26 juni 2024.

Bij terugkeer vreest u dat u en uw gezin vermoord zullen worden door de mannen die uw man bedreigden en aanvielen, dat er opnieuw iets kan gebeuren tegen de Yezidi's en dat jullie geen toekomst zouden hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw man en kinderen, uw nationaliteitsbewijs en deze van uw man, uw identiteitskaart en deze van uw man en drie zonen, de Duitse geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte, uw man zijn Iraaks diploma, een littekenattest van uw man en een medisch document van u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U stelt dat u zich psychologisch nooit goed zal voelen zolang de situatie van uw kinderen niet stabiel is (CGVS, p.3). U ervaart stress, u bent emotioneel, verward en kan zich moeilijk concentreren (CGVS, p.4). U hebt nog geen dokter of psycholoog gezien voor uw mentale moeilijkheden. U legt hieromtrent geen attesten voor. Daarnaast had u een keuze aan uw baarmoeder waaraan u geopereerd werd en legt u een medisch attest voor dat ook spreekt over HPV. U wordt hiervoor verder opgevolgd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 juli 2025 werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden (CGVS, p.4). Na de pauze werd gevraagd of alles oké ging met u, waarop u positief antwoordde (CGVS, p.9). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.15). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot A. N. F. A. (O.V. ..., CG ...). U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. In hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beroept op dezelfde elementen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

U zelf laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa of Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft uw lichamelijke en geestelijke gezondheid, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoonde dat u onvoldoende mobiel bent noch mentaal niet in staat zou zijn om te reageren op een bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Ninewa en Dohuk. U levert bovendien geen bewijs van het tegendeel. U woonde zelf reeds uw hele leven in de provincie Ninewa tot aan uw vertrek in 2014. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen in Duitsland dat jullie van 2014 tot 2017 nog steeds in Irak woonden en dit terug in het dorp Sharya (district Simele, provincie Dohuk). U ging er naar school tot de vijfde graad en bleef daarna thuis als huisvrouw (CGVS, p.6). Bovendien verblijven er ooms en tantes van uw man in Koerdistan (CGVS, p.10). Ook verklaarde u in Duitsland dat uw ouders en enkele ooms en tantes nog steeds in leven zijn en verblijven in het dorp Baadre (district Shekhan, provincie Ninewa). Jullie kunnen bij terugkeer dan ook nog steeds rekenen op een familiaal netwerk. U toonde reeds aan dat u beschikt over de nodige zelfredzaamheid gezien uw verschillende verplaatsingen binnen en buiten Europa. Dat u daarenboven een Yezidi bent, is een element dat hierboven, in het licht van de actuele situatie voor Yezidi's, ruimschoots werd besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 353 585, is de echtgenoot van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 353 596. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op quasi dezelfde weigeringsmotieven. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een quasi identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

Verzoekende partijen voeren doorheen hun verzoekschriften de schending aan van artikel 1 A, § 2, tweede lid van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht". Ze voeren tevens een beoordelingsfout aan alsook machtsmisbruik, een schending van de rechten van verdediging en een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Vooreerst gaan ze op omstandige wijze in op de onjuiste beoordeling van de eerdere verklaringen in Duitsland. Vervolgens stippen ze de verkeerde beoordeling aan van de werkelijkheid van de aanval op de winkel. Voorts betogen de verzoekende partijen dat de verplichting om rekening te houden met hun

psychologische kwetsbaarheid geschonden is. Verder bespreken ze op omstandige wijze de gegrondheid van hun vrees en halen verder het belang van het kind en artikel 8 van het EVRM aan. Tot slot wijzen de verzoekende partijen op het verzoek om subsidiaire bescherming.

Doorheen hun verzoekschriften verwijzen de verzoekende partijen naar en citeren ze fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift van eerste verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- psychologisch attest van 17 november 2025;
- Iraaks attest van verblijf van 9 november 2025 met een beëdigde vertaling;
- Iraaks medisch document van 9 november 2025 met een beëdigde vertaling;
- Iraaks verslag van 15 maart 2014 met een beëdigde vertaling.

3.2.2. Op 27 mei 2026 brengt verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beide zaken een aanvullende nota bij waarin er gerefereerd wordt aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024;
- EASO COI Country Focus: Iraq van oktober 2025;
- COI Focus Irak- De veiligheidssituatie in het district Al-Amadiya van de provincie Duhok van januari 2026.

3.2.3. Op 1 juni 2026 legt tweede verzoekende partij aan de Raad een aanvullende nota neer overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij haar psychologische kwetsbaarheid benadrukt wordt alsook de situatie van de yezidi's en het belang van het kind.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van eerste verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in diens bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U stelt dat het psychologisch niet optimaal met u gaat, zo slaapt u niet goed en heeft u nachtmerries, voelt u zich depressief en verstikt (CGVS, p.3-4). U bent in behandeling bij een psycholoog en heeft reeds twee sessies achter de rug. U legt hier geen attest omtrent voor. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 juli 2025 werd u gevraagd of u zich oké voelde om het interview te doen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.4). Er werd meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden. Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.20). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of uw advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u

geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Eerste verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid. Zij stelt dat er sprake is van ernstig leed en betoogt dat zij heeft aangegeven dat zij psychologische begeleiding begonnen is terwijl verwerende partij het argument aanvoert dat zij bevestigend geantwoord heeft op de vraag of zij zich in staat voelt om het interview te doen hetgeen een formalistische benadering is. Eerste verzoekende partij stelt dat iemand die in psychische nood verkeert, weliswaar bereid kan zijn om mee te werken aan het interview doch door het trauma haar cognitieve vermogens aangetast zijn en deze kwetsbaarheid verwerende partij ertoe had moeten aanzetten om meer begrip te tonen voor aarzelingen of onnauwkeurigheden.

Eerste verzoekende partij slaagt er met de benadrukking van haar psychologische toestand en het middels haar verzoekschrift neergelegde psychologische attest van 17 november 2025 zoals beklemdtoond in de aanvullende nota van 1 juni 2026 niet in bovenstaande terechte bevindingen te ontcrachten.

Hoewel eerste verzoekende partij reeds tijdens de administratieve procedure verwees naar psychologische problemen en in het bijgebracht psychologisch attest gewag wordt gemaakt van een psychologische opvolging voor posttraumatische stressstoornis met melding van onder meer trauma's, angsten, nachtmerries, prikkerbaarheid, kwaadheid, concentratiemoeilijkheden, terugkerende flashbacks, wanhoop, verlies van zelfvertrouwen en paranoïde gedachten, wijst de Raad er evenwel op dat hieruit geenszins kan blijken dat eerste verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende elementen niet kan worden vastgesteld dat de psychologische staat van eerste verzoekende partij een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielpcedure deel te nemen. De Raad oordeelt dat de opgesomde symptomen zoals geattesteerd in het psychologisch verslag van 17 november 2025 gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van de eerste verzoekende partij en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van eerste verzoekende partij ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Voorts merkt de Raad op dat uit de neergelegde documenten niet kan blijken dat eerste verzoekende partij aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische en/of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat eerste verzoekende partij met het neergelegde psychologische attest en met de overige neergelegde medische stukken inzake littekens en de gevolgen van een aanval in 2014 (cf. infra) geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (cf. 3.3.3.).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gezondheidsproblemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van eerste verzoekende partij. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de medische/psychologische problemen/littekens van eerste verzoekende partij het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat eerste verzoekende partij niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpcedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en eerste verzoekende partij geen problemen ondervond om haar verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Eerste verzoekende partij stelde de tolk op het CGVS goed te begrijpen en zij bevestigde alles te hebben kunnen vertellen (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 29 juli 2025, p. 2, p. 19- 20). Hoewel eerste verzoekende partij verklaarde dat het psychologisch niet goed ging met haar, zij last heeft van nachtmerries, verklaarde zij niettemin dat zij zich oké voelde voor het persoonlijk onderhoud en er voor de rest geen problemen waren hoewel zij zich niet goed voelt wanneer zij terugdenkt aan die zaken (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 29 juli 2025, p. 4, p. 20). Bovendien gaf verwerende partij uitdrukkelijk aan dat als eerste verzoekende partij zich niet goed voelde er altijd een pauze genomen kan worden (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 4).

Daarenboven maakte eerste verzoekende partij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van eerste verzoekende partij van 4 juli 2024).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden wat betreft de psychologische problematiek van eerste verzoekende partij, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie van verwerende partij bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van eerste verzoekende partij gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van tweede verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende concrete motieven in diens bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U stelt dat u zich psychologisch nooit goed zal voelen zolang de situatie van uw kinderen niet stabiel is (CGVS, p.3). U ervaart stress, u bent emotioneel, verward en kan zich moeilijk concentreren (CGVS, p.4). U hebt nog geen dokter of psycholoog gezien voor uw mentale moeilijkheden. U legt hieromtrent geen attesten voor. Daarnaast had u een kieste aan uw baarmoeder waaraan u geopereerd werd en legt u een medisch attest voor dat ook spreekt over HPV. U wordt hiervoor verder opgevolgd. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 juli 2025 werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden (CGVS, p.4). Na de pauze werd gevraagd of alles oké ging met u, waarop u positief antwoordde (CGVS, p.9). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.15). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Tweede verzoekende partij benadrukt haar medische toestand en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in dit verband. Ze betoogt dat ondanks deze duidelijke waarschuwing voor een actieve bloeding en verontrustende symptomen verwerende partij het gesprek bijna drie uur lang heeft voortgezet. Tweede verzoekende partij voert verder aan dat verwerende partij weliswaar formeel pauzes heeft voorgesteld, maar een formeel voorstel alleen niet voldoende is wanneer de kwetsbaarheid duidelijk is. Ze betoogt dat een verzoeker om internationale bescherming die vreest voor zijn leven en de toekomst van zijn kinderen, zelden de verwerende partij zal durven onderbreken uit angst zijn dossier te schaden. Tweede verzoekende partij stelt dat zij deze intense psychologische druk overigens ook onder woorden gebracht heeft tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze vervolgt dat verwerende partij op eigen initiatief het persoonlijk onderhoud had moeten opschorten en medisch advies had moeten inwinnen of het gesprek had moeten uitstellen. Ze stelt dat door dit niet te doen, zij in een situatie van cognitieve en fysieke inferioriteit werd gebracht, wat rechtstreeks de zogenaamde inconsistenties of gebrek aan details verklaart die vandaag de basis vormen voor de weigering. Tweede verzoekende partij betoogt dat het niet logisch is om iemand die lijdt aan duizeligheid en bloedingen te verwijten dat zij niet nauwkeurig is over de chronologie van gebeurtenissen die tien jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Tweede verzoekende partij kan met de benadrukking van haar medische en psychologische problemen geen afbreuk doen aan de terechte bevindingen van verwerende partij.

De Raad merkt vooreerst op dat er geenszins enige stukken voorliggen waaruit kan worden vastgesteld dat de psychologische/medische staat van tweede verzoekende partij een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielpcedure deel te nemen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische en/of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de tweede verzoekende partij niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpcedure. Tweede verzoekende partij gaf bij aanvang van haar onderhoud inderdaad aan dat zij een maand geleden werd geopereerd en veel bloedingen had waardoor ze sneller vermoeid geraakt met mogelijks hartkloppingen en duizeligheid doch stelde het te zullen laten weten als het zo is, quod non in casu.

De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en de tweede verzoekende partij geen problemen ondervond om haar verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Integendeel, tweede verzoekende partij stelde de tolk op het CGVS te begrijpen en zij bevestigde alles te hebben kunnen vertellen (persoonlijk onderhoud van de tweede verzoekende partij van 29 juli 2025, p. 2, p. 15) zonder enige melding van daadwerkelijke (medische) problemen tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat tweede verzoekende partij, ondanks het gegeven dat zij tijdens haar onderhoud emotioneel was, uitdrukkelijk verklaarde oké te zijn en verwerende partij gaf tweemaal uitdrukkelijk aan dat moest zij zich niet goed voelen, zij dit zeker moet laten weten doch tweede verzoekende partij bevestigde wederom dat zij zich oké voelde tijdens het persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud van de tweede verzoekende partij, p. 4, p. 9, p. 15).

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie van de commissaris-generaal bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van de tweede verzoekende partij gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Irak de veiligheidssituatie omdat zij Yezidi zijn, zij(en hun kinderen) er geen toekomst hebben en zij vrezen gedood te zullen worden door de mannen die eerste verzoekende partij bedreigden en aanvielen in haar winkel.

De Raad komt na grondige analyse van de rechtsplegingsdossiers en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd dat verzoekende partijen in Duitsland evenzeer de procedure voor internationale bescherming hebben doorlopen en aldaar een negatieve beslissing ontvangen hebben:

“Er werd aan u en uw vrouw de vraag gesteld of jullie in Duitsland hetzelfde hadden verklaard als hier in België en zowel u als uw vrouw antwoordden dat jullie ongeveer hetzelfde hadden verklaard met misschien hier of daar een kleine verschuiving (CGVS, p.18; CGVS echtgenote, p.14). Desbetreffende beweringen blijken echter geenszins correct te zijn, en pure onwaarheden van jullie kant. Zo dienen immers verschillende compleet tegenstrijdige elementen aangekaart te worden over meerdere aspecten van jullie asielmotieven. Ten eerste zou u bij de inval van Daesh in jullie regio in Sinjar in augustus 2014 met uw twee oudste kinderen op bezoek geweest zijn bij uw vader in jullie dorp Sharya, daar er een Yezidi festival aan de gang was. Uw vrouw was op dat moment in het dorp Khanasour met jullie jongste kind. Zij diende vervolgens met jullie jongste kind te vluchten uit Khanasour en ging via de bergen naar Syrië zonder u, om hierna u terug te vervoegen in Sharya in de provincie Dohuk. In België verklaarden jullie dan plots samen met het hele gezin te zijn vertrokken en repten jullie met geen woord over dit gesplitst vertrek of uw verblijf bij uw vader. Vervolgens zou uw vader overleden zijn in 2015, terwijl u in België aangaf dat hij overleed tussen 2011 en 2012 (CGVS, p.9). Voorts verliet u samen met uw vrouw en kinderen Irak op 9 september 2017, terwijl u in België verklaarde vertrokken te zijn op 3 augustus 2014 (CGVS, p.15). Ten tweede stelde u nog ooms en tantes te hebben in uw thuisland en af en toe contact te hebben met hen. Ten derde verklaarde uw vrouw dat haar ouders geenszins overleden zijn, maar verblijven in het dorp Baazre en dat ze contact heeft met hen. Daarnaast leven ook nog ooms en tantes van haar in jullie thuisland. Ten vierde haalden zowel u als uw vrouw aan dat jullie enkel de algemene situatie voor Yezidi's vrezen bij een terugkeer naar Irak, maar persoonlijk geen problemen gekend hebben voor jullie vertrek. Dat jullie in België plots compleet nieuwe verklaringen afleggen inzake jullie vertrek, de problemen die jullie kenden voor jullie vertrek, en jullie netwerk in Irak, en dit na jullie negatieve beslissing in Duitsland, doet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen alhier reeds ten zeerste kelderen en doet het nodige opportunisme vermoeden inzake jullie verklaringen. Zeker daar jullie bovendien aangaven hier hetzelfde verklaard te hebben als in Duitsland en jullie er dus duidelijk niet voor terugdeinzen leugenachtige verklaringen af te leggen bij de asieldiensten, die bevoegd zijn om kennis te nemen van en te oordelen over jullie verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekende partijen repliceren dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard heeft dat de tolk in Duitsland fouten gemaakt heeft en het een beginsel is dat de kwaliteit van het tolken van groot belang is voor een eerlijke procedure om internationale bescherming. Verzoekende partijen benadrukken dat voor een

verzoeker om internationale bescherming die Yezidi is en een slachtoffer is van een genocide gepleegd uit naam van een radicale interpretatie van de islam, het feit dat hij wordt geconfronteerd met een tolk die als vijandig wordt ervaren, een grote psychologische belemmering vormt om vrijuit te spreken. Verzoekende partijen beklemtonen dat het voor verwerende partij niet zou mogen volstaan met de vaststelling dat er geen vermelding in een buitenlands proces-verbaal staat, zonder na te gaan onder welke omstandigheden dat proces-verbaal is opgesteld door de uitleg van een verzoeker om internationale bescherming zonder onderzoek te verwerpen en de verwerende partij zo het voordeel van de twijfel schendt. Verzoekende partijen vervolgen dat verwerende partij opmerkt dat volgens het Duitse dossier eerste verzoekende partij apart van haar echtgenote zou zijn gevlucht, namelijk vanuit Sharya en de tweede verzoekende partij vanuit Khanasour, terwijl zij in België verklaren samen te zijn vertrokken. Verzoekende partijen menen dat dit verschil de logistieke modaliteiten van een vlucht betreft die meer dan tien jaar geleden plaatsvond, in een context van absolute chaos. Verzoekende partijen betogen dat er herinnerd moet worden dat de inconsistenties over bijkomstige details niet mogen leiden tot een algehele afwijzing van de geloofwaardigheid, vooral wanneer een verzoeker om internationale bescherming lijdt aan geheugenstoornissen als gevolg van het trauma. Verzoekende partijen benadrukken dat eerste verzoekende partij helder verklaarde dat jaar na jaar haar geheugen slechter wordt en dat deze verklaring strookt met de klinische realiteit van posttraumatische stress, waarvan de eerste verzoekende partij symptomen vertoont zoals nachtmerries en slapeloosheid. Ze besluiten dat het op zich onredelijk is om chronologische precisie te eisen over gebeurtenissen die tien jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Verzoekende partijen brengen geenszins overtuigende elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen en hun tegenstrijdige verklaringen bij de Duitse asielinstanties en op het CGVS kunnen verschonen. Vooreerst wijst de Raad op de vaststellingen onder 3.3.2. waarbij dient beklemtoond te worden dat verzoekende partijen geenszins objectieve stukken bijbrengen waaruit kan worden vastgesteld dat sprake is van medische/psychologische problemen waarmee een invloed ervan op de verklaringen van verzoekende partijen wordt aangetoond. De Raad benadrukt dat uit de voorliggende elementen niet kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan enig neuro-psychologisch onderzoek zijn onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijden aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van hun psychische en/of medische problemen of enig geattesteerd trauma niet bij machte waren om hun persoonlijke onderhouden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming te volbrengen. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn om hun relaas op een consistente wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekende partijen hun verklaringen zoals afgelegd bij de Duitse asielinstanties betwisten en betogen dat de tolk fouten heeft gemaakt, kunnen zij geen ander licht werpen op de bevindingen van de verwerende partij die steun vinden in de stukken van het dossier (blauwe map met landeninformatie, stukken 2 en 3). Immers wijst de Raad op het vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke EU-Lidstaat worden gerespecteerd, zodat kan worden aangenomen dat de Duitse asielinstanties de beschermingsverzoeken van de verzoekende partijen naar behoren hebben behandeld en de Duitse documenten een getrouwe weerslag bieden van hun verklaringen. Verzoekende partijen tonen met hun blote beweringen geenszins het tegendeel aan, te meer uit de vertaling van de Duitse dossiers zoals toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij uitdrukkelijk verklaarden de tolk te begrijpen met bevestiging dat er geen communicatieproblemen waren zonder dat kan blijken dat zij beroep hebben aangetekend tegen deze Duitse weigeringsbeslissingen die zijn opgenomen in hun administratief dossier.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de bevoegde autoriteiten vraagt, vanaf het begin de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, hetgeen hij zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk dient te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Zodoende kon evenwel redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij ook in Duitsland alle elementen ter ondersteuning van hun beschermingsverzoeken op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrachten, te meer in casu geen daadwerkelijke geheugenproblemen aannemelijk worden gemaakt. Het betoog dat de vastgestelde inconsistenties rond het vertrek logistieke modaliteiten betreffen van een vlucht die meer dan tien jaar geleden plaatsvond en het betoog dat de verklaringen in België aanvullingen betreffen doch geen tegenstrijdigheden uitmaken maar dus contextuele verduidelijkingen zijn kan geen afbreuk doen aan dergelijke verwachting waarbij de Raad nog opmerkt dat het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan niet kan verschonen dat verzoekende partijen de elementen die essentieel zijn in hun vluchtrelaas en die de kern uitmaken van hun vrees en er rechtstreeks mee verbonden zijn niet eenduidig en consistent kunnen aanhalen.

3.3.3.3. Wat betreft de vrees van de verzoekende partijen inzake de algemene veiligheidssituatie in Irak en een vervolging als Yezidi wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd:

“Waar u in Irak vreest voor de algemene veiligheidssituatie en een vervolging als Yezidi en aangeeft dat jullie te maken krijgen met discriminatie, dient vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd om op geloofwaardige wijze aan te tonen dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Uit de beschikbare informatie (zie het

EUAA COI Report Iraq – Country Focus van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres: Iraq - Country Focus , het EUAA COI Report Iraq – Security Situation van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres Iraq - Security Situation , de UNHCR International Protection Considerations with regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, te raadplegen op het volgende adres: International Protection Considerations with regard to People Fleeing the Republic of Iraq - Update I en het EUAA COI Report Iraq – Targeting of Individuals van januari 2022, te raadplegen op het volgende adres: Iraq Targeting of Individuals) blijkt dat de situatie van de Yezidi's in Irak wisselt en dat het daarom noodzakelijk is de regio te bepalen waar u het meest waarschijnlijk zou wonen in geval van terugkeer naar Irak. In dit geval blijkt uit uw verklaringen in België dat u, in geval van terugkeer, wellicht zou terugkeren naar het dorp Khanasour in het district Sinjar van de provincie Ninewa. Immers verbleef u volgens uw verklaringen hier de vijf jaar voor uw vertrek onafgebroken en had u er uw eigen winkel (CGVS, p.5-6). Echter verklaarde u in Duitsland dat u nog van 2014 tot 2017 onafgebroken in het dorp Sharya in de provincie Dohuk woonde, en nog steeds familieleden heeft in de Koerdische Autonome Regio (KAR) (zie blauwe map). Bijgevolg is het noodzakelijk het risico op vervolging te onderzoeken dat u zou lopen in geval van terugkeer. Dit kan in uw geval zowel een terugkeer naar de provincie Ninewa als de KAR zijn. Het risico op vervolging wordt hieronder dan ook bekeken ten opzichte van beide regio's. Voor de opkomst van Daesh en zijn snelle uitbreiding over heel Irak woonde de Yezidi-gemeenschap in Centraal Irak voornamelijk in de gebieden rond de berg Sinjar en in de vlakten ten oosten van Mosoel, in de provincie Ninewa. Veel Yezidi's verlieten hun regio van herkomst toen de terreurgroep arriveerde, en zochten toevlucht in het noorden, in de Koerdische Autonome Regio (KAR), of in het buitenland. In de KAR hebben de meeste Yezidi's zich gevestigd in kampen voor ontheemden. Vandaag zijn er nog steeds ongeveer 200.000 Yezidi's ontheemd in de KAR, en 70 % van hen woont in kampen waar de levensomstandigheden vaak moeilijk zijn. Vandaag wordt geschat dat ongeveer 20 % van de personen die ontheemd zijn door het conflict tegen Daesh, Yezidi's zijn. Tijdens de bezetting door Daesh werd de Yezidi-gemeenschap in de provincie Ninewa blootgesteld aan vervolging die door de internationale gemeenschap werd erkend als genocide. Veel Yezidi's die niet vertrokken waren voor de komst van Daesh, werden massaal geëxecuteerd, verkracht, gedwongen gerekruteerd voor gevechten of tot slavernij gebracht. Van anderen werd hun eigendom afgenomen door leden van Daesh of de moslimgemeenschap. Ondanks de overwinning van de coalitie in Irak op Daesh in 2017, zijn er nog steeds uitdagingen en obstakels te overwinnen in de provincie Ninewa, en in het bijzonder in de regio Sinjar. Deze regio wordt gecontroleerd door verschillende gewapende groepen, waaronder een Yezidi-factie van de peshmerga's en andere gewapende groepen die gelieerd zijn aan de PKK en die beweren tot het Yezidi-geloof te behoren. In oktober 2020 werd het "Sinjar Agreement" goedgekeurd door de federale regering en de autoriteiten van de KAR om de administratieve en veiligheidsfragmentatie in de regio op te lossen. Dit akkoord werd echter nog niet in praktijk gebracht. Leden van de Yezidi-gemeenschap getuigden over hun ontzetting over het gebrek aan praktische hulp voor de returnees en het gebrek aan hulp voor wie wil terugkeren. Hoewel het geweld tegen de Yezidi-gemeenschap sterk is afgenomen met het vertrek van Daesh, beweren sommige leden van de gemeenschap nog steeds te worden gediscrimineerd door leden van de Popular Mobilisation Forces (PMF). Toch heeft de centrale Iraakse overheid herhaaldelijk projecten opgestart die de terugkeer naar een normaal leven voor de Yezidi's in Irak moeten vergemakkelijken. In 2021 werd de Yazidi Survivor Law aangenomen met als doel compensatie te bieden aan de slachtoffers van de oorlog. Hoewel er obstakels zijn bij de uitvoering van de wettelijk bepaalde maatregelen, werden de eerste herstelbetalingen in maart 2023 uitgekeerd. Evenzo nam de Iraakse ministerraad in december 2022 een decreet aan dat de Yezidi's de eigendom van hun woningen garandeert. In april 2023 lanceerde de Iraakse eerste minister een wederopbouwcampagne in Sinjar en kende aan het project een bedrag van 35,5 miljoen euro toe. In mei 2023 kon worden vastgesteld dat er wederopbouwprogramma's aan de gang waren in veel gebieden in de districten Sinjar, Al-Baaj in de provincie Ninewa en in het district Khanaqin in de provincie Diyala, allemaal gebieden die eerder door Daesh waren bezet. In januari 2024 gaf het Iraakse ministerie van Financiën een derde reeks wederopbouwobligaties uit met een geschatte waarde van 1,4 miljard US dollar. In de gebieden die betwist worden door de KAR en de centrale overheid, worden wederopbouwinitiatieven geblokkeerd. Volgens de hierboven vermelde bronnen was de terreurgroep Daesh de belangrijkste actor in de vervolging van de Yezidi-gemeenschap in Irak. Met de recente opeenvolgende militaire overwinningen tegen de groep is zijn greep op het grondgebied en de Yezidi-gemeenschap echter sterk verminderd. Als gevolg daarvan is het risico op vervolging voor Yezidi's sterk verminderd. De Yazidi-gemeenschap van de KAR is gespaard gebleven van het conflict tegen Daesh, aangezien de terreurgroep er nooit in geslaagd is het grondgebied van de provincies binnen te dringen. De gemeenschap wordt echter nog steeds geconfronteerd met obstakels naargelang van de levenskeuzes die ze wil maken. In 2021 werd bijvoorbeeld gemeld dat alleen Yazidi's die zich openlijk als Koerden identificeerden, leidinggevende functies in het bestuur van de KAR konden krijgen. In de gebieden die worden betwist tussen de KAR en de centrale regering, waren er ook in 2021 meldingen van discriminatie van verschillende religieuze minderheden in verband met de mogelijkheid om hun eigendomsrechten op hun onroerend goed te doen gelden. Hieronder vallen ook de Yazidi's. In de KAR bevindt zich ook een belangrijk bedevaartsoord voor de Yazidi-gemeenschap: het heiligdom van Lalish. Deze plaats wordt door de Yazidi's als de heiligste beschouwd. Elk jaar maken duizenden Yazidi's een zesdaagse pelgrimstocht. Over het algemeen maakt geen enkele bron melding van inmenging door de autoriteiten van de KAR in het belijden van de Yazidi-religie. Uit het bovenstaande blijkt dat, hoewel de leden

van de Yazidi-gemeenschap bepaalde problemen kunnen ondervinden, er geen aanwijzingen zijn dat er een situatie bestaat waarin een Yazidi vreest voor vervolging louter wegens zijn religie en/of etnische herkomst. In het kader van de beoordeling van het risico op vervolging in geval van terugkeer van een Yazidi naar Irak wijst het EUAA er in haar meest recente aanbevelingen op dat rekening moet worden gehouden met verschillende risicofactoren, waaronder de regio van herkomst, het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap, het bezit van documenten en alle andere specifieke kenmerken eigen aan de persoon (zie het EUAA COI Report Iraq – Country Guidance van november 2024, te raadplegen op het volgende adres: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>). In dezelfde aanbevelingen komt het EUAA tot de conclusie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de Yazidi's in Irak en dat het daarom noodzakelijk is dat elke Yazidi een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bewijst. Ten slotte beveelt het UNHCR nergens in zijn rapport van januari 2024 aan, de hoedanigheid van vluchteling aan een lid van een religieuze minderheid te erkennen louter op basis van het feit dat hij tot die minderheid behoort, en dringt het aan op de noodzaak om persoonlijke omstandigheden aan te tonen.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden in hun verzoekschriften, blijkt uit bovenstaande omstandige motieven dat de commissaris-generaal wel degelijk objectieve landeninformatie heeft benut ter beoordeling van de situatie van Yazidi's in Irak met overigens een actualisering van de landeninformatie middels de aanvullende nota's van 27 mei 2026.

Verzoekende partijen volharden in hun vrees en profiel met verwijzing naar algemene landeninformatie inzake de situatie van Yazidi doch brengen hiermee geen valabele elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken met betrekking tot de situatie van Yazidi's in Irak.

Verzoekende partijen bekritiseren de analyse en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal doch kunnen hiermee geen afbreuk doen aan bovenstaande omstandige analyse die steun vindt in de beschikbare (en geactualiseerde) landeninformatie waaruit blijkt dat er geen systematische vervolging is van Yazidi's in Irak (EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024, p. 39-40).

In samenhang met het voorgaande wordt er in de bestreden beslissingen voorts concreet gemotiveerd dat de verzoekende partijen met hun vluchtrelaas niet voldoen aan de noodzaak van persoonlijke omstandigheden om een vrees voor vervolging omwille van hun etniciteit en religie aannemelijk te maken:

“Het is echter noodzakelijk vast te stellen dat uw verklaringen niet aan deze voorwaarde voldoen. Ten eerste verwijst u naar discriminatie waar u als Yazidi mee te maken kreeg. Zo kwamen er onbekende mannen, u vermoedt Arabieren of Koerdische moslims, naar uw winkel, bedreigden ze u en vielen u later ook aan (CGVS, p.11). U slaagt er echter niet in om deze situatie aannemelijk te maken. Vooreerst bemerkt het CGVS dat u deze vermeende problemen op geen enkel moment opwierp tijdens uw asielprocedure in Duitsland. Hier repte u met geen woord over enige persoonlijke problemen, terwijl u aldaar wel degelijk de vraag gesteld werd of er in Irak persoonlijk met u iets gebeurd is. Hierop verwees u louter naar de genocide door Daesh. Dat u nu aanhaalt bij een terugkeer gedood vreest te worden door deze vermeende aanvallers, maar hier in Duitsland helemaal niets over vertelde, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen reeds danig. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ (d.d. 04/07/2024) geenszins sprak over onbekende mannen in uw winkel. Hier zei u dat u door Daesh werd opgepakt en door hen geslagen werd met een wapen op uw hoofd en gestoken werd met een mes in uw been (Verklaring DVZ, vraag 42). Dit betreft dan ook een frappante tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u het bijgevolg eerst over Daesh heeft om vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij de DVZ (CGVS Vragenlijst d.d. 28/04/2025, vraag 5) en op het CGVS plots over onbekende mannen in uw winkel te spreken, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen compleet kelderen.

Voorts kunnen ook volgende elementen inzake de vooropgestelde situatie niet overtuigen. Zo wilden deze onbekende mannen volgens u dat u uw winkel zou sluiten en Irak zou verlaten, anders zouden ze u niet levend laten (CGVS, p.11). De vaststelling dringt zich echter op dat indien ze het werkelijk op u gemunt

zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Zo zouden ze u bij een tweede bezoek aangevallen hebben met het doel u te doden, maar leken ze hier uiteindelijk toch niet tot over te gaan. U had een messteek in uw been, een wonde aan uw hoofd en een gebroken neus, hetgeen het CGVS niet wil minimaliseren, maar toch weinig in overeenstemming kan brengen met een situatie waarin deze personen u om het leven hadden willen brengen. Tevens verklaarde uw vrouw dat u na vijf a zes uur het ziekenhuis mocht verlaten (CGVS vrouw, p.11), terwijl u dan weer sprak over een opname van vier of vijf dagen (CGVS, p.14). Dat jullie er niet in slagen om deze situatie eenduidig voor te stellen, doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts verbleef u zeker nog vier maanden in uw dorp, maar deed er zich nooit meer iets voor en kende u nooit nog enige problemen met diezelfde onbekende personen (CGVS, p.14). U stelt dat u ondergedoken leefde, waardoor er zich niets meer kon voordoen. Echter betrof dit onderduiken louter het thuis blijven in uw huis of dat van uw maternale oom in hetzelfde dorp. Dat deze personen u echter niet meer zouden kunnen vinden in uw huis of dat van uw oom, houdt geen steek. Dat deze personen u dan ook voor meerdere maanden louter ongemoeid lieten, ondermijnt uw vermeende vrees voor hen verder. Ook uw houding, namelijk dat u het niet nodig leek te vinden uw dorp te verlaten, terwijl uw leven aan een zijden draadje zou gehangen hebben, en u op de koop toe het nog maanden riskeerde om in het dorp te verblijven, strookt niet. Dit alles maakt dan ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan de situatie zoals u ze voorstelt, noch aan enige vrees die u of uw familie hierdoor zou dienen te koesteren in Irak. Het medische attest inzake de vaststelling van enkele littekens bij u kan voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Er kan hieruit immers geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden u desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake uw vermeende problemen.”

Verzoekende partijen repliceren dat verwerende partij voorbijgaat aan de dynamiek van maffia- en militair geweld in Irak. Ze benadrukken dat het primaire doel vaak afpersing, het in beslag nemen van goederen of etnische zuivering door middel van terreur is. Verzoekende partijen betogen dat het brute mishandelen op zich al een daad van vervolging is en het feit dat zij dit overleefd hebben, niet bewijst dat er geen opzet in het spel was, maar alleen dat zij geluk hebben gehad of dat men van hen een voorbeeld wilde maken. Verzoekende partijen beklemtonen dat eerste verzoekende partij een medisch attest bij het dossier gevoegd heeft waarin wordt bevestigd wordt dat de littekens overeenstemmen met haar verhaal. Waar verwerende partij dit bewijsstuk zou verwerpen, verwijzen de verzoekende partijen naar EHRM- rechtspraak en betogen ze dat het echter aan de autoriteit is om een geloofwaardige alternatieve verklaring te geven wanneer een verhaal over het algemeen coherent is en wordt ondersteund door fysieke sporen. Verder betogen verzoekende partijen dat verwerende partij voorbijgaat aan de beschreven realiteit dat zij na de aanval nog vier maanden in het dorp gebleven zijn, doch dit ondergedoken. Verzoekende partijen betogen dat onderduiken bij zichzelf of bij een familielid, niet meer naar buiten gaan, zijn zaak verkopen, typisch gedrag is van iemand die wordt achtervolgd en zijn vlucht voorbereidt. Verzoekende partijen besluiten dat dit geen normaal leven was, maar overleven op uitstel was.

Verzoekende partijen kunnen met de loutere volharding in hun verklaringen en bekritisering van bovenstaande terechte weigeringsmotieven met verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van Yezidi's in Irak in geen geval een ander licht werpen op de terechte bevindingen van de commissaris-generaal noch hun tegenstrijdige, gebrekkige verklaringen verschonen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn vrees en dit vanaf het doen van zijn beschermingsverzoek. Het feit dat de verzoekende partijen in Duitsland geen concrete problemen aanhaalden en hun verklaringen op het CGVS inzake de daders ook niet overeenkomen met hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vrees.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partijen met hun betoog inzake de dynamiek van maffia en militair geweld en het onderduiken, geenszins een afdoende en aannemelijke verklaring kunnen bieden voor het gegeven dat zij evenwel nog vier maanden zonder enige vervolgingsproblemen in hun dorp hebben kunnen verblijven.

Waar verzoekende partijen wijzen op een medische attest inzake de vaststelling van enkele littekens en middels het verzoekschrift van eerste verzoekende partij nog Iraakse documenten bijbrengen ter staving van de aanval in 2014, stipt de Raad aan dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas gelet op de gebrekkige verklaringen in dit verband in het kader van hun Duitse beschermingsverzoeken en de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en onaannemelijkheden. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van meer bepaald eerste verzoekende partij het gevolg zijn van het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Inzake de thans voor het eerst bij het verzoekschrift van eerste verzoekende partij neergelegde Iraakse documenten inzake het verblijf van verzoekende partijen in Khanasour (te Ninewa) – waaromtrent dient

aangestipt te worden dat het CGVS niet heeft nagelaten de veiligheidssituatie in deze regio te beoordelen (cf. infra) – en inzake de medische toestand van eerste verzoekende partij na de aanval in 2014 waaromtrent tevens een Iraaks verslag/klacht werd opgesteld door eerste verzoekende partij zelf, moet de Raad nog opmerken dat aan deze stukken geen afdoende objectieve bewijswaarde kan toegekend worden daar er slechts kopieën voorliggen zodat geen garantie geboden kan worden over de authenticiteit en bovendien uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook blijkt dat corruptie- en documentenfraude wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande Iraakse documenten die makkelijk kunnen verkregen worden tegen betaling waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken gering is (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 1). Er wordt in dit verband overigens aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad geenszins aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Zodoende kunnen deze aan het verzoekschrift van eerste partij toegevoegde stukken geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente weigeringsmotieven.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad tevens volgende correcte weigeringsmotieven tot de zijne:

“Ten tweede stelt u niet terug te kunnen naar Irak gezien de veiligheidssituatie en het gegeven dat er opnieuw iets zou kunnen gebeuren tegen de Yezidi's, verwijst u naar het feit dat jullie als Yezidi's niet welkom zijn en er verschillende fatwa's tegen jullie uitgevaardigd worden, en jullie er geen toekomst hebben (CGVS, p.16). Deze elementen betreffen echter verwijzingen naar algemene (veiligheids)gebeurtenissen. Deze beweerde algemene discriminatie is echter allerm minst zwaarwichtig genoeg om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Zoals supra aangehaald dient vastgesteld te worden dat er actueel geen sprake is van systematische vervolging van de Yezidi's in Irak en dient u daarom uw vrees voor vervolging individueel dient aan te tonen. Met een loutere verwijzing naar dergelijke algemene gebeurtenissen slaagt u hier geenszins in. Waar u verwijst naar de veiligheidssituatie in Irak dient erop te worden gewezen dat het niet volstaat om algemeen te verwijzen naar de algemene situatie zonder in concreto aan te tonen welk risico u hiermee persoonlijk zou lopen bij terugkeer. Het CGVS verwijst, wat betreft de huidige veiligheidssituatie in Irak, naar onderstaande informatie en argumentatie (zie infra).”

3.3.3.4. Wat betreft de voorgehouden verwestering van de kinderen van verzoekende partijen wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd:

“Waar uw vrouw nog aanhaalde dat sommige van uw kinderen gebrekkig Koerdisch spreken en uw kinderen de Europese mentaliteit hebben, dient het volgende opgemerkt te worden (CGVS echtgenote, p.12-13). Vooreerst kan moeilijk ingezien worden dat uw kinderen de Koerdische taal niet volledig machtig zouden zijn. Dit betreft immers jullie moedertaal, die jullie altijd met jullie kinderen gesproken zouden hebben, hetgeen ook blijkt uit uw vrouw haar verklaringen. Daarbovenop blijkt dat jullie kinderen geen enkele problemen ondervinden bij het leren van nieuwe talen, zo spreekt uw oudste zoon acht talen (waaronder Koerdisch en Arabisch) en kunnen uw andere kinderen ook Duits en Engels (CGVS echtgenote, p.12). Uw oudste twee zonen hebben zeer goede punten bij het leren van Nederlands en zitten in de klas bij de 'top twee', zo stelde uw echtgenote. Waar jullie dochter nog wat moeite zou hebben met het verschil tussen mannelijk en vrouwelijk in het Koerdisch en met de lidwoorden, kan niet ingezien worden dat dit voor een nog maar net vijfjarige danig abnormaal zou zijn. Dat jullie kinderen dan ook onvoldoende Koerdisch zouden spreken, waardoor dit een probleem bij terugkeer zou vormen, maken jullie geenszins aannemelijk. Waar er verwezen werd naar de Europese mentaliteit van jullie kinderen, dient aangestipt te worden dat hieromtrent meermaals werd doorgevraagd, maar dat uw echtgenote niet verder kwam dan het feit dat jullie reeds lange tijd in Europa verblijven, dat de kinderen naar Europese scholen gaan, dat ze niets meer van Irak weten en dat ze niet zullen kunnen omgaan met een conservatieve maatschappij (CGVS echtgenote, p.13). Er werd meermaals gevraagd naar voorbeelden waaruit zou blijken dat jullie kinderen een andere mentaliteit zouden hebben, en zich niet meer zouden kunnen aanpassen in Irak, maar verder dan het herhalen van voorgaande algemene zaken, kwam uw vrouw niet. Bovendien bleef ze verwijzen naar het feit dat jullie kinderen op het niveau van scholing terug van nul zouden moeten beginnen en dat dit niet evident is voor hen. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan echter niet volstaan om aan te tonen dat ze zich een bepaalde levenswijze eigen hebben gemaakt die aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van hun identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat ze deze opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat ze daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrijere samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat ze de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben geïnternaliseerd dat er van hen niet kan verwacht worden dat ze deze zouden opgeven. Het loutere gegeven dat uw kinderen zich in geval van terugkeer in enige mate dienen te conformeren aan de dominantere cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen

vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat jullie kinderen helemaal niets zouden weten over Irak. Zo zijn uw kinderen altijd bij u en uw vrouw gebleven en kan aangenomen worden dat jullie bepaalde waarden en normen die voor jullie belangrijk zijn, overgebracht hebben aan jullie kinderen. Daarnaast zijn jullie Yezidi's, die ook in België jullie religie belijden. Zo bidden jullie hier 's morgens en 's avonds in de richting van de zon en viert u de vasten en het eierenfeest of de rode woensdag (CGVS, p.8). Bijgevolg maken jullie geenszins aannemelijk dat jullie kinderen niet op de hoogte zouden zijn van de belangrijkste waarden en normen, zoals deze eigen aan de Yezidi gemeenschap of de maatschappij in Irak. Bovendien kunnen jullie kinderen zich beroepen op jullie om deze indien nodig verder aan te leren. Er dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat uw kinderen in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor hen onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat zij tijdens hun verblijf in België kennis hebben gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat zij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebben, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van hun identiteit en morele integriteit en dat van hen niet meer zou kunnen worden verwacht dat ze er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin toont u in concreto aan dat zij gedurende hun verblijf in België of Europa kenmerken of gedragingen hebben ontwikkeld die zij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zullen kunnen veranderen en waardoor zij bij een terugkeer naar Irak zullen bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Iraakse gemeenschap in het algemeen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van hun politieke of religieuze overtuiging. Tevens brengt u geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat uw kinderen hun verblijf in België zich in hun hoofd heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypolicy/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>). Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien u meent dat de integratie van uw kinderen een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, u zich hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (procedure regularisatie 9bis). Zoals uitvoerig beargumenteerd volstaat (hun) integratie niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken."

Verzoekende partijen benadrukken het belang van het kind en betogen in hun verzoekschriften en aanvullende nota dat hun kinderen het grootste deel van hun bewuste leven in Europa hebben doorgebracht, de taal die thuis gesproken wordt een huiselijke taal is en beperkt is tot het dagelijkse leven. Ze stellen dat een terugkeer naar Irak hun kinderen in een situatie van functioneel analfabetisme zou brengen en hun ontwikkeling ernstig zou schaden.

Verzoekende partijen volharden in de verwestering van hun kinderen, doch kunnen hiermee geen ander licht schijnen op de omstandige en concrete bevindingen van verwerende partij die steun vinden de stukken van het dossier. In casu slagen verzoekende partijen er niet in afdoende aannemelijk te maken dat hun kinderen bij terugkeer naar Irak gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als personen die de sociale normen niet respecteren en dat zij daarom in die zin een risico lopen om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet afdoende worden afgeleid dat de kinderen van de verzoekende partijen zich niet (opnieuw) kunnen schikken naar de geldende normen in Irak. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat de kinderen van de verzoekende partijen een deel van hun vormende jaren buiten Irak hebben doorgebracht, zij nalaten om in concreto aan te tonen dat hun louter verblijf in Europa hen en hun kinderen dermate zou hebben verwesterd dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar en/of aarden in Irak, te meer de verzoekende partijen in België nog steeds hun religie belijden, hun kinderen altijd bij hen zijn gebleven en zij zelf tot 2014 in Irak hebben verbleven (persoonlijk onderhoud van de eerste verzoekende partij van 29 juli 2025, p. 4, p. 8). Bijgevolg kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de kinderen van de verzoekende partijen via hen voldoende in aanraking komen met de cultuur, waarden en normen van de Yezidi's en de Iraakse maatschappij. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de kinderen van verzoekende partijen totaal vervreemd zouden zijn van de Iraakse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, te meer zij zich hiervoor bovendien op hun ouders kunnen beroepen.

Inzake de verwijzing naar het hoger belang van het kind met vermelding van onder meer artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dient tot slot te worden opgemerkt dat, hoewel het

hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoekende partijen en hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, te meer gelet op de hoger weergegeven vaststellingen inzake het ongeloofwaardig vluchtrelaas en de bevindingen inzake de voorgehouden verwestering van de kinderen.

3.3.3.5. Met betrekking tot de medische/psychologische problemen van verzoekende partijen, stelt de Raad in dit verband nog vast dat de aangevoerde psychologische/medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers tonen verzoekende partijen in casu geenszins aan dat zij omwille van de aangevoerde symptomen en de diagnose zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd, Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van hun psychologisch/medische problemen verzoekende partijen gebruik dienen te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.6. De Raad meent tot slot dat de door verzoekende partijen overige neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

3.3.3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat de verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) de omzetting is.

3.3.4. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa en de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de analyse in de nota's van verwerende partij:

“Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa en Dohuk te worden beoordeeld.

1. De regio Ninewa omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners. Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen.

Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

De stad Mosul blijft over het algemeen gespaard van onveiligheid en incidenten in verband met gewapende conflicten zijn zeldzaam. De bevolking werkt ook samen met de veiligheidstroepen en aarzelt niet om verdachte of gevaarlijke activiteiten te melden. Zo werd in oktober 2024 een aanslag verijdeld en een IS-cel ontmanteld. De stad ontsnapt echter niet aan enkele schietpartijen, maar deze zijn eerder sporadisch en het gevolg van criminaliteit of interpersoonlijke conflicten waarvan de daders soms niet identificeerbaar zijn.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 heeft IS naar schatting slechts een twintigtal incidenten veroorzaakt. De Turkse strijdkrachten hebben er daarentegen tientallen veroorzaakt door zich te richten op de troepen van de PMF, de PKK of de YBS. Deze incidenten nemen voornamelijk de vorm aan van luchtaanvallen.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de

YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

Er doen zich in de hele provincie veiligheidsincidenten voor, waarvan het overgrote deel in het district Akre. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Ook het totale aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers is laag gebleven.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2. De Koerdische Autonome Regio (KAR) bestaat uit de provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, waarbij laatstgenoemde in mei 2025 officieel de 19e provincie van Irak werd, nadat zij zich had afgescheiden van de provincie Suleymaniah. De provincie Dohuk telde in 2022 ongeveer 1.432.369 inwoners. Een recentere volkstelling door de regionale autoriteiten schatte de totale bevolking van de KAR in november 2024 op 6.370.000 mensen.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haïder al-Abadi de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de gouvernementen Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninive en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door IS aanvallen.

In maart 2021 hebben de Koerdische en Iraakse regeringen na langdurige onderhandelingen een begrotingsakkoord bereikt waarin onder meer de verdeling van de olie-inkomsten wordt vastgelegd. Dit blijft echter een bron van spanning tussen de federale entiteit en de centrale overheid, zoals blijkt uit de regelmatige troepenbewegingen in augustus 2024 en juli 2025 rond het olieveld van Garmin. Ondanks deze spanning worden er regelmatig eenheden bestaande uit zowel peshmerga's als soldaten van de Iraakse centrale overheid in de regio ingezet.

In de onderzochte referentieperiode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 vond het overgrote deel van de veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten bleven aanvallen uitvoeren via land- en luchtmiddelen tegen PKK-strijders, die op hun beurt een asymmetrische strijd voerden door hinderlagen te leggen of drone-aanvallen uit te voeren op troepen van de Turkse strijdkrachten. Deze aanvallen concentreren zich vooral in de landelijke of bergachtige gebieden van de provincie, waar de PKK-strijders zich schuilhouden.

In 2025, na de aankondiging van de PKK dat zij haar gewapende strijd zou beëindigen, concentreerden de Turkse aanvallen zich in het district Amadiya. De intensiteit ervan nam echter in de loop van het jaar aanzienlijk af, en wel sinds maart – de maand waarin de PKK haar voornemen tot ontwapening bekendmaakte.

Uit recentere informatie blijkt dat het geweld drastisch in intensiteit is afgenomen, ook in dit district, dankzij de vredesinspanningen van de betrokken partijen. De COI Focus van januari 2026 benadrukt dat er tussen september en november slechts 9 incidenten hebben plaatsgevonden, waarbij slechts één persoon het slachtoffer werd. Over het algemeen verbeterd de veiligheidssituatie in de KAR in de verschillende districten die vroeger door blind geweld werden getroffen.

Tot slot kan worden geconcludeerd dat, hoewel de provincie Dohuk tijdens de referentieperiode een groot aantal veiligheidsincidenten heeft gekend, die bijna uitsluitend in het district Amadiya hebben plaatsgevonden, het aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers laag is gebleven. Deze incidenten hebben zich namelijk niet alleen voorgedaan in dunbevolkte gebieden, maar de burgers die daar wonen, zijn ook niet bewust het doelwit van gewelddadige actoren. Ten slotte is het aantal incidenten in 2025 aanzienlijk gedaald.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden (IDP's). Sinds januari 2014 meldt de IOM 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Op 31 december 2024 telde de provincie Dohuk 211.028 IDP's, waarmee het een van de provincies is met het grootste aantal IDP's.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de Zakho, Dohuk en Sumel districten van provincie Dohuk een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincies Dohuk en Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Dohuk en/of Ninewa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen (p. 11-12, 73, 77). Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschriften geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincies Dohuk en Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dohuk en Ninewa voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Dohuk (uitgezonderd in de Amedi district-in casu niet van toepassing) en Ninewa een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024 waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen (p. 11-12, 73, 77).

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden in hoofde van eerste verzoekende partij wordt er in diens bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa of Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft uw lichamelijke en geestelijke gezondheid, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoonbaar dat u onvoldoende mobiel bent noch mentaal niet in staat zou zijn om te reageren op een bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Ninewa en Dohuk. U levert bovendien geen bewijs van het tegendeel. U woonde zelf tot na uw huwelijk in het dorp Sharya (district Simele, provincie Dohuk), en vervolgens een hele tijd in het dorp Khanasour (district Sinjar, provincie Ninewa). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen in Duitsland dat jullie van 2014 tot 2017 nog steeds in Irak woonden en dit terug in het dorp Sharya. U ging er naar school en volgde na uw middelbaar nog een tweejarige opleiding 'bedrijfsbeheer en wetten' (CGVS, p.6). Voorts werkte u in de landbouw en had u uw eigen winkel. Bovendien verblijven er ooms en tantes van u in Koerdistan (CGVS, p.10). Ook verklaarde uw vrouw in Duitsland dat haar ouders en enkele ooms en tantes nog steeds in leven zijn en verblijven in het dorp Baadre (district Shekhan, provincie Ninewa). Jullie kunnen bij terugkeer dan ook nog steeds rekenen op een familiaal netwerk. Tevens toonde u reeds aan dat u beschikt over de nodige zelfredzaamheid gezien uw verschillende verplaatsingen binnen en buiten Europa. Dat u daarenboven een Yezidi bent, is een element dat hierboven, in het licht van de actuele situatie voor Yezidi's, ruimschoots werd besproken."

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden in hoofde van tweede verzoekende partij wordt er in diens bestreden beslissing terdege opgemerkt:

"U zelf laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa of Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft uw lichamelijke en geestelijke gezondheid, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoonbaar dat u onvoldoende mobiel bent noch mentaal niet in staat zou zijn om te reageren op een bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Ninewa en Dohuk. U levert bovendien geen bewijs van het tegendeel. U woonde zelf reeds uw hele leven in de provincie Ninewa tot aan uw vertrek in 2014. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen in Duitsland dat jullie van 2014 tot 2017 nog steeds in Irak woonden en dit terug in het dorp Sharya (district Simele, provincie Dohuk). U ging er naar school tot de vijfde graad en bleef daarna thuis als huisvrouw (CGVS, p.6). Bovendien verblijven er ooms en tantes van uw man in Koerdistan (CGVS, p.10). Ook verklaarde u in Duitsland dat uw ouders en enkele ooms en tantes nog steeds in leven zijn en verblijven in het dorp Baadre (district Shekhan, provincie Ninewa). Jullie kunnen bij terugkeer dan ook nog steeds rekenen op een familiaal netwerk. U toonde reeds aan dat u beschikt over de nodige zelfredzaamheid gezien uw verschillende verplaatsingen binnen en buiten Europa. Dat u daarenboven een Yezidi bent, is een element dat hierboven, in het licht van de actuele situatie voor Yezidi's, ruimschoots werd besproken."

Verzoekende partijen brengen met de volharding in hun vluchtrelaas, hun profiel en de benadrukking van hun psychologische/medische kwetsbaarheid geen overtuigende en dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen, waaruit bovendien in tegenstelling tot wat wordt aangevoerd door verzoekende partijen wel degelijk blijkt dat er een familiaal netwerk aanwezig is in Irak.

De Raad moet zodoende vaststellen dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin maken verzoekende partijen een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschriften verwijzen naar het thans opgeheven artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin werd gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (cf. heden vervat in artikel 4, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347). De verwijzing van de verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aanvoeren, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijnde thans in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissingen strekken er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van de verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat zij tijdens hun persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kregen hun vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Daargelaten de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827) en er geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat, merkt de Raad, met verwijzing naar de vaststellingen onder 3.3.2. (supra) op dat verzoekende partijen uitvoerig konden worden gehoord op het CGVS en middels de bestreden beslissingen kennis hebben kunnen nemen van de pertinente motieven. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om in hun verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze deze motieven aan te vechten en te weerleggen. Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU